

ישוע שירת וענה על צרכיהם

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: מארק 5:22-43; 10:46-52; יוחנן 9:1-5; תהילים 139:1-13; מארק 2:1-12; מעשי השליחים 9:36-42.

פסוק לשינון: "ישוע עָבַר בְּכָל הָעָרִים וְהַכְּפָרִים בְּשֵׁהוּא מְלַמֵּד בְּבֵתֵי הַכְּנָסֹת, מְבַשֵּׂר אֶת בְּשׂוֹרֵת הַמַּלְכוּת וּמְרַפָּא כָּל מַחְלָה וְכָל מַדּוּהָ בָעָם." (מתי 9:35).

גימלאית אדבנטיסטית במדינה באפריקה לא רצתה להפסיק בפועלה למען נפשות בגלל פרישתה מעבודה. הקהילה שבה היא חיה הייתה זקוקה לרפואה בגלל ההרס של מחלת האיידס. הצורך המיידי והדחוף ביותר היה של יתומי חולי האיידס שחסר להם תזונה מספקת. בשנת 2002, יחד עם קהילת המאמינים היא החלה להאכיל את הילדים ארוחה מלאה שש פעמים בשבוע. זה התחיל עם 50 ילדים ונכון לשנת 2012 הם משרתים כ- 300 ילדים כל יום. זה פתח את הדלת להקמת גן ילדים ו- 45 מהילדים נמצאים בגן הזה. שירותים אחרים מונים גם חלוקת ביגוד מהאירגון ADRA ושיתוף בירקות ותירס מגן ירק שהם מגדלים ומתן סיעוד לחולים. הם פיתחו פרויקטים לקידום לנשים שמלמדות אחת את השנייה כישורים שעוזרים להן להתפרנס. מפגן זה של אהבתו של ישוע הוביל לכינוס קהילת מאמינים חדשה. חמישה חברים היו בה בתחילה ובשנת 2012 התכנסו בערך 160 נפשות. אלוהים סיפק את הצרכים לבניית בית יתומים ובניין בית כנסת חדש ב- 2012. איזו דוגמה מעולה ופרקטית למה שיכול לקרות אם נמלא את צרכי הקהילה בה אנו חיים.

הפרעה לשליחות

ישוע ירד מהסירה לחוף ליד כפר נחום (מארק 5). שליחיו עדיין המומים מהמפגש המעיק עם אחוז השדים בדקאפוליס. כרגיל מקדמים את ישוע המונים המקווים לפגוש אותו. אחדים מהם מלאי התלהבות ורצון להיקרא על פניו ולהיות בקירבתו. מיד הוא מתבקש לעזור לאחד מראשי בית הכנסת המקומי.

קראו את מארק 4:22-5:22. בעודו בדרכו לעזור לאחד מראשי בית הכנסת, הטריד מישהו את ישוע, מי זה היה? כיצד הגיב ישוע להטרדה זו? מה נוכל ללמוד מהסיפור הזה? כיצד עלינו להגיב להטרדות כאשר אנו עסוקים בשליחות שלנו?

אף אחד מאיתנו לא אוהב שמטרידים אותנו. אנחנו עסוקים מאוד ויש לנו המון דברים לעשות ומקומות שאנו צריכים להגיע אליהם, ומשימות שצריך להשלים. אנו שמים לנו מטרות ורוצים להגשים אותן, לפעמים עם הקבלת זמן. הפרעות יכולות למנוע מאיתנו להשלים את הפרוייקטים האלו. ומשום כך אם מישהו מגיע עם צורך או בקשה לעזרה זה יכול להטריד אותנו אם זה לא בא בעת נוחה. לפעמים פשוט איננו יכולים להפסיק את מה שאנו עושים. מצד שני כמה פעמים אנחנו בעצם כן יכולים לעזוב את הכל ולהתפנות לעזור אבל אנחנו לא רוצים בכך? לפעמים ההזדמנויות הטובות ביותר לתת עזרה לנוקקים באות בצורה של הטרדה. מרביתנו נמנעים מהטרדות ולא אוהבים כשהתכניות שלנו אינן מתקיימות. אם נבחן את שליחותו של ישוע ניווכח לדעת שחלק מהמצבים שבהם הוא יכל לעזור באו כהפרעת סדר יומו, והוא נענה לקריאה באהבה. אם נעזור לרגע ונחשוב, נגלה שרבות מההזדמנויות שלנו לשליחות מגיעות במעטה של הטרדה. כבר קראנו את הסיפור על השומרני הטוב. מי יודע לאן היו פניו מועדות, ומה היה עליו לעשות כשהיה מגיע ליעדו? למרות הכל הוא עצר ומילא את שליחותו.

מתי הייתה הפעם האחרונה שמישהו הפריע לכם עם צורך ובקשה לעזרה? כיצד הגבתם?

במה אפשר לעזור לך?

קיראו את מארק 52-46:10 ויוחנן 9-1:5. בשני המקרים שאל ישוע שאלות. מדוע?

שימו לב שבשני המקרים שאל אותם ישוע מה ירצו שיעשה עבורם, למרות שהיה ברור למה הם נזקקו. וגם אם זה לא היה ברור, בוודאי שיכל ישוע לדעת את צרכיהם. אולם בכך ששאל אותם ישוע את השאלות האלו הוא הראה שהוא מכבד אותם. הוא הראה שהוא מקשיב להם ולמעשה מעוניין במאבק האישי שלהם. בכמה מקרים מעוניינים אנשים יותר מכל דבר שמישהו יקשיב להם, או לשוחח עם מישהו, משום שלפעמים רק לדבר עם מישהו יכול לגרום לנו להקלה? שיקלו לרגע כיצד תרגישו אם הייתם נכנסים למרפאה, הרופא היה מביט בכם לשנייה, ופונה לתת לכם מרשם ושולח אתכם לדרככם. ייתכן שהייתם תוהים אם הרופא הזה בכלל יודע מה אתם צריכים. אולי הייתם מספרים: 'הרופא לא שאל אותי איך אני מרגיש, או האזין לדופק הלב שלי או בדק את לחץ הדם שלי...' אחד הכללים שלפיהם פועלים רופאים זה לאבחן לפני שנותנים טיפול. אותו עיקרון קביל גם לגבי עבודת שליחות רפואית, שעניינה רווחתו של האדם ולענות על צרכיו לבריאות שלמה. יותר מדי קהילות חושבים שהם יודעים משכבר או שאולי הם יכולים לנחש מה צריכה החברה שמסביבם. כשאנו שמים דגש בשיחות עם אנשים אודות הצרכים שלהם וצרכי הקהילה שלהם זה מעיד על כך שאיכפת לנו ומלמד אותנו כיצד עלינו לשרת את הקהילה בדרכים יעילות ומוערכות. ובתוך כך נתיידד עם אנשים חדשים לנו.

"דעו כי ביכולתכם להסיר את ההתנגדות הקשה ביותר מהדרך אם רק תגלו עניין באופן אישי באנשים שאתם פוגשים. ישוע הביע התעניינות גבוהה באנשים בזמן שהתהלך בקרבנו. בכל מקום שאלו פנה הוא מילא שליחות רפואית. עלינו לעשות את מעשיו הטובים כשם שהוא נהג. ניתנו לנו הוראות להאכיל את הרעבים, להלביש את הערומים ולנחם את האבלים". (אלן ג'י ווייט, 'פעילות הרווחה', עמ' 162).

לרבים מאיתנו אין שום בעיה לבטא את הרעיונות שלנו. כיצד נוכל ללמוד להיות

למאזינים?

הצורך העמוק יותר

ישוע האדון ידע יותר אודות האנשים שבמחיצתם היה ממה שהם ידעו אודות עצמם. בבשורות מתועדים מצבים שבהם ישוע לא רק שידע מה היה בליבם, במחשבותיהם בו ברגע (מארק 8: 2), הוא גם ידע את ההיסטוריה שלהם (יוח' 4: 18).
קיראו את תהילים 13-1: 139. על מה מעיד דבר האלוהים כאן?

כפי שכבר ראינו אתמול, ישוע ידע בדיוק מה היו צרכיהם של בני זמנו, וסיפק צרכים אלו. למעשה הוא ידע צרכים שהיו מתחת לפני הדברים. המציאות הזו מתגלה בסיפור על נכה האיברים. למרות שזה היה ברור על פני השטח שהיה לו צורך לרפואה פיזית, היה משהו עמוק מזה, ומסיבה זו אמר לו ישוע "בְּנִי, נְסַלְחוּ לָךְ הַטְּאִיד" עוד לפני שאמר לו לשאת את מיטתו וללכת.

קיראו את מארק 12-1: 2. מה התרחש מתחת לפני השטח בחיי האיש הזה? באילו דרכים יכולים להיות צרכים אלה הבעיה של כל מי שאנו רוצים לתת לו עזרה?

ישוע ידע שהנושא הוא מעבר לעניין הפיזי. "הוא השתוקק להקלה מעול החטא יותר מאשר שיקום פיזי. אם הוא יוכל לראות את ישוע ולקבל את ההבטחה של סליחת החטאים ושלוש עם המרומים, הוא יהיה מאושר לחיות או למות על פי רצונו של אלוהים". (אלן גיי ווייט, 'חמדת הדורות', עמ' 267).
 כמובן שלא תמיד נוכל לרדת לעומק העניין כשם שיכול ישוע לעשות. אולם נוכל לדעת בוודאות שלא משנה עם מי יש לנו הזכות, הרי כולנו יצורים פגועים בשל החטא. זאת אומרת שלא משנה מה הם הצרכים על פני השטח, הם זקוקים גם לחסד, וביטחון שיש אלוהים שאוהב אותם, ששלח את בנו למות עבורם, ורוצה רק את הטוב ביותר עבורם.
חישבו עד כדי כמה אתם מייחלים לביטחון הגאולה ולדעת שאלוהים אוהב אתכם. כיצד תוכלו לעזור לאחרים לחוות את אותה הבטחה ואהבה?

צְבִיָּה בְּיָפוֹ

קיראו את מעשי השליחים 9:36-42. מה עשתה צביה ביפו לכשגילתה את צרכי הקהילה סביבה? במע"הש 9:41 מה משמעות המשפט: הקדושים ובייחוד האלמנות?

צביה הייתה שליחה בפועל. "בְּיָפוֹ הָיְתָה תַלְמִידָה וְשָׁמָּה טָבִיטָא, קְלוֹמֵר צְבִיָּה" (מע"הש 9:36). האם אפשר לומר שבמקום מגוריכם ישנם תלמידים בשם (מלאו את שם בית הכנסת שלכם) שהיו 'מרבים במעשים טובים ובגמילות חסדים'? 'הקדושים' הם חברי בית הכנסת המשיחיים; בהזכירו את 'האלמנות' זה יכול לכלול גם את אלו שלא היו חברות בבית הכנסת. סביר להניח שצביה שירתה את כל האלמנות. 'יפו' שלנו צריכה להיות בקרב חברי בית הכנסת ומחוצה לו. לדאוג לצרכי חברי הקהילה זה גם אסטרטגיה מעולה (מע"הש 2:42-47). מי שמסתכל מבחוץ יכול לומר: 'ראו כמה שהאדוונטיסטים האלה דואגים אחד לשני ואוהבים אחד את השני!'

קיראו את יוחנן 13:34,35 ויוחנן 15:12. מהו המסר המשותף לפסוקים האלו ומדוע זה כל-כך חשוב לנו כקהילת מאמינים למלא את המצווה החדשה הזו שניתנה לנו? מדוע זה קשה לפעמים למלא את הבקשה הזו?

כשאתם מתכננים לשרת את הקהילה סביבכם כדאי שתשקלו את הסגנון, הגישה שבה תנקטו.

- "אֲיָמִי שְׂרָמֵן מתארת שלושה סגנונות שונים שבים תוכלו לשרת את הקהילה הנרחבת: 1. סגנון ה'מתיישב', שבו מילוי הצרכים של הקהילה שמסביב לבית הכנסת היא המוקד. האישה שעזרה ליתומי האיידס בחרה את הקהילה שלידה להיות מעין 'יפו'. 2. 'הגנן': סגנון זה מפתח את היחסים עם השכנים מחוץ לאיזור בית הכנסת כשם שגננים רואים את גינותיהם כנספח לביתם. לעיתים מתחברים מספר בתי כנסת בניהול מרכז מחוץ לקהילות שבהן נמצאים בתי הכנסת עצמם. בעיר אחת ניהלו מספר בתי כנסת חנות למוצרי מזון בריאות- משם צמח בית כנסת חדש. 3. היעד של סגנון הרועה הוא אוכלוסיה מסויימת מבלי שום קשר למיקום או איזור
- גיאוגרפי.": Adapted 9 from Ronald J. Sider et al., Churches That Make a 10 Difference: Reaching Your Community with Good News and Good 11 Works (Grand Rapids, Mich.: Baker Books, 2002), p. 146

חברי בית הכנסת בשליחות

”גַּל אֶל-יְהוָה מַעֲשֵׂיךָ וַיְכַנּוּ מִחֻשְׁבְּתֶיךָ” (מש' 3: 16).

ברגע שברור לחברי בית הכנסת כיצד לשרת ביעילות את הקהילה, חשוב גם לפתח תוכנית שתכלול את כל מחלקות בית הכנסת על-מנת להפוך חזון זה למציאות. גם אם לא תחשיבו עצמכם למנהיגים בבית הכנסת שלכם תוכלו בכל זאת לתרום. חשוב גם שכל חברי בית הכנסת יבינו את התהליך משום שמדובר בשליחות שלנו לקהילה. כדאי שהתוכנית האסטרטגית של בית הכנסת תהיה מבוססת על נתונים משלוש מקורות לפחות: 1. עקרונות מהמקרא ומרוח הנבואה. 2. מודעות לצרכי הקהילה. 3. להקשיב לחברי בית הכנסת ודעתם.

ישנם בתי כנסת שאספו חוות דעת מחבריהם במפגשים בהם נולדים רעיונות מבריקים, כל חברי בית הכנסת משתתפים בתהליך והרעיונות שלהם והמשאלות שלהם לשיפור מצב הקהילה נלקחים בחשבון, למלא את צרכיהם ולשפר את קהילת המאמינים.

קיראו את לוקס 14: 25-35. מה הקשר שבין הפסוקים האלו וההתחייבות והתיכנון שנדרש על-מנת למלא את ההסמכה שלנו לשליחות לעולם?

בעוד אתם חושבים על התהליך הנחוץ למילוי צרכי הקהילה באופן יעיל, אולי תתפתו לחשוב: 'זה דורש יותר מדי מחוייבות וזמן'. ברור שאנחנו מעדיפים לקצר את הדרך. המשלים המוזכרים לעיל מזהירים אותנו מלקחת את האחריות השליחות והלימוד בקלות ראש. הם מזכירים לנו את החשיבות שבתכנון ואנליטיקה לשליחות שלנו. זוהי מהות הקריאה שלנו. טעם המלח בלוקס 34: 14 מסמל את המסירות. בלי המסירות הזו תהא השליחות שלנו חסרת חשיבות וחסרת הישגים. אנו צריכים מסירות נאמנה לאדון ומסירות נאמנה זו תוביל לשליחות ופועל.

באילו דרכים תוכלו לשתף פעולה עם בית הכנסת בתיכנון ואירגון על-מנת להיות יעילים בהושט יד לקהילה?

חומר נוסף למחשבה:

קיראו את דברים 11: 15; איוב 17-11: 29; משלי 31: 14, 17: 19; מעשי השליחים 6: 3; יקב 5: 2-27: 1; אלן ג'י ווייט: "חלוציות באוסטרליה" עמ' 327-338, in Welfare Ministry.

כמו ישוע גם שאול היה מעורב במתן שירות לצרכי הנזקקים. נוכל לראות זאת בסיפור הידוע של שאול על גבעת המועצה באתונה. במעשי השליחים 23: 17 רגז שאול על עבודת האלילים שראה בעיר ופנה בדיון ודברים לכל האינטלקטואלים המקומיים וכל מי שידבר איתו בשווקים. הוא התוודע לצרכיהם ולנושאים המעסיקים אותם. הוא גילה שיש להם מחסור בחייהם שרק אלוהים יכול למלא ושהם צריכים את האלוהים האמיתי ולהפסיק לעבוד אלילים חסרי תועלת. לאחר מכן הוא נשא דרשה ולימד בבית הכנסת המקומי שבו גם יהודים וגם גויים התכנסו (מע"הש 17: 17). במילים אחרות הוא ניצל את ההזדמנות שהייתה לו לבשר את הבשורה הטובה. שאול רצה לעזור להם בו במקום שמצא אותם, הוא דיבר עם אנשים שהזדמנו לו ברחובות, מחוץ לבית הכנסת. ההמונים האמינו באלוהות מסויימת שהרי הם בנו 'מִזְבֵּחַ שֶׁפְּתוּב עָלָיו, לְאֵל בְּלִתִּי נוֹדָע'. (מע"הש 23: 17). מתוך הנחת יסוד זו ביקש שאול להראות להם את האלוהים שהם סוגדים לו מבלי לדעת מיהו. הוא גם ציטט בהמשך את אחד המשוררים שלהם שכתב משהו נכון: "אֲנַחְנוּ צָאֲצָאִיו." (מע"הש 28: 17). החל מהמקום שבו הוא 'מצא' אותם הוא רצה להוביל אותם מהאלילים אל האלוהים האמיתיים החיים ואל ישוע שקם לתחייה. לאחר הערכתו של שאול את צרכיהם של המזדמנים על דרכו בשווקים הוא ניסה לספק צרכים אלו.

שאלות לדיון:

1. "זה שלימד את העם את הדרך להבטחת שלום ואושר התחשב לא פחות בצרכים הגשמיים שלהם מאשר צרכיהם הרוחניים". (אלן ג'י ווייט, 'חמדת הדורות', עמ' 365). איזה מסר חשוב ניתן לנו כאן בנוגע לסיבה שלנו למתן שירות לנזקקים?
2. מדוע זה חשוב שבשעה שאנו חושבים על הושת יד אנחנו צריכים להיות זהירים שלא לשכוח את המטרה האולטימטיבית? מהי המטרה הסופית? תנו סיבות לתשובה שלכם.
3. כיצד נוכל לראות בהפרעות כאפשרויות מקודשות מאשר טירדות? כיצד עוזר לנו הפסוק בגלטיים 2:20 בתחום הזה?